

"ARMOTEKOJA"

*"Herra, joka saattaa ruhtinaat halveksituiksi ja panee heidät harhailemaan tiettömissä autiomaissa, kuitenkin kohotti köyhän kurjuudesta ja teki suvut suuriksi kuin lammaslaumat. Oikeamieliset näkevät sen ja riemuitsevat, ja kaikki vääryys joutuu sulkemaan suunsa. Joka on viisas, ottakoon nämä huomioon ja ajatelkoon Herran armotekoja." Ps.107:40-43[*JKR]*

Raamatun tekstit määrittelevät viisauden hieman eritavalla, kuin mitä me ihmiset olemme tottuneet ajattelemaan. Puhuttaessa "ylhäältä tulevasta viisaudesta," on todettava Sanan mukaan ajatustemme olevan Jumalan ajatuksista yhtä kaukana, kuin taivas on maasta. (Jes.55:9) Ympäröivää kaikkeutta katsellessa, ahneuden valtakunnan tehdessä tuhojaan ja saastuttaessaan maanpiiriä, ei voi kun todeta Sanan pitävän täydellisesti paikkansa. Meidän viisautemme on tullut tyhmyydeksi. (Ps.33:10) Pelottaa vain ajatellakin, mitä seuraa ihmisten peukaloimisesta luonnon asioissa tehden geenimuunnoksia ja omia sovelluksiaan. Voisimme miettiä, mitä jätämme perinnöksi tuleville polville, lapsillemme, joiden tulisi pärjätä tässä maailmassa. Onko heille enää puhdasta ruokaa meidän sotkettuamme kaiken?

Mitä luimmekaan aloittamassani Raamatun tekstissä? - "Ajatelkoon Herran armotekoja." Jumalan suuri armo onkin yksi käsittämättömämpiä arvoja ihmismielelle. Miten voi antaa anteeksi pahoin rikkoneelle? Miten voi armahtaa pettänyttä, loukannutta, lyöjää, pahanilkistä ihmistä? Se ei ole mahdollista ilman Jumalan ihmettä, armotekoa.

Saatamme rukoilla hartaasti sanoen; "... niin kuin mekin annamme anteeksi meidän velallisillemme" (Matt.6:12) - Paljonko olen saanut anteeksi? Koko elämäni ajan, miltei joka päivä olen erehtynyt ja tehnyt syntiä. Eikä tämä ole edes mikään tekopyhä tunnustus, vaan se on valitettavasti totta. Synnin olemus on mukana minussa joka päivä, vaikka niin mielelläni olisin kaikin tavoin pyhä ja hurskas.

Mutta sana "armotekoja," muuttaa kaiken. Saatat ehkä kysyä, etteikö sitten millään ole väliä, kun armo on voimassa? - "Pois se meistä!" (Room.6:15) Totta kai, taistelemme syntiä ja pahuutta vastaan! Armo on vain työkalu, joka korjaa rikkoutuneen ja antaa samalla mahdollisuuden yrittää uudelleen.

Rakastan Jumalan luonnollista armopolitiikkaa! Vaatimustaso määräytyy automaattisesti sen mukaan, mihin kykenemme. (Room.5:20) Olemme verrattavissa vauvaan, joka kasvaa ja oppii uutta. Ensiaskeleita ottaessa, isä tai äiti kannattelevat pitäen kiinni varjellen kaatumisilta. Sitten tulee aika, jolloin lapsi ottaa muutaman askeleen itsekseen, mutta kaatuu saman tien itkun kanssa lattialle. - Mitä tekee äiti? Tuskin hän jättää lapsensa virumaan lattialle, kun ei kerran pysynyt pystyssä?! - Ei, vaan äiti tulee ja ottaa syliinsä ja lohduttaa! Itkun laannuttua taas yritetään ja näemme ympärillämme koko joukon ihmisiä, jotka enää ani harvoin edes kompastuvat.

Armo ja lohtu uudelleen yrityksen kautta tuottivat tulosta.

Armoteko ihmiskuntaa kohtaan tapahtui Golgatalla. Siellä Jeesus otti maailman syntitaakan kantaan sen ristille. (1.Piet.2:24) Hän sovitti tekomme Jumalan edessä, että saisimme nousta, puhdistaa vaatteemme ja yrittää uudelleen. Ajattelepa, miten hyvä teko tämä on Luojalta ihmisiä kohtaan! Hän, joka tuntee ihmisielen heikkoudet, antoi luvan nousta, (Snl.24:16) yrittää uudelleen ja uudelleen! - Tottahan tunnemme surua ja murhetta synnin tähden. Emme iloitse kaatumisestamme, mutta emme myöskään jää kiinni siihen. Likaiset vaatteet tulee pestä ja se on jopa toivottavaa. Äidin nähdessä pikkupojan tulevan yltä päältä kuraisena kotia kohti, hän rientää vastaan ja jo eteisessä riisutaan kaikki likaiset ja märät vaatteet. Sitten pestään ja puetaan puhtaisiin vaatteisiin, - ja tuskin kukaan hyvä äiti tai isä muistelee eilen ja sitä edellisenä päivänä tehneen saman työn tuolle pikkutaaperolle. - Äiti tietää, mitä isommaksi lapsi kasvaa, sitä vähemmän tulee sotkua. Meissä uskovissa näkyy myös sama kehitys. Mitä enemmän opimme Jumalan tuntemusta, sitä enemmän opimme inhoamaan likaisuutta ja vihaamaan paha. (Hepr.5:14)

Armotekoja katsellessa, toisinaan saa nauttia näkymistä, joissa jokin on päässyt ylös köyhyydestään, toinen on selättänyt alkoholismia ja joku on saattanut voittaa ahneutensa ja himonsa rahaan. Nyt he antavat omastaan niille, joilla ei ole. Jumalan armon vallatessa sydäntä, he tuolla jumalisella rakkaudellaan eivät enää etsi vain omaa parastaan. Armoteko on tullut sydämen tasolle. Ne ovat enemmän kuin sanoja, ne ovat rauhaa ja Jumalan hyvyttä kaikkialla kaikkien ihmisten kesken.

Armoteko on myös se, että "Herra, joka saattaa ruhtinaat halveksituiksi ja panee heidät harhailemaan tiettömissä autiomaissa." - Ajattele ehkä, mitä armoa siinä on? - Toisinaan meille ylpeille ihmisille tekee hyvää se, että meitä nöyrytetään. Käyttäytyessämme ylväästi ja kovin hurskastelevasti, Jumalalla on keinot, millä Hän tiputtaa meidät "maanpinnalle." Jopa Daavid kerran totesi, että "hyvä oli, että minut nöyrytettiin." (Ps.119:71) Hän oli oppinut, että omaa "egoa" tärkeämpi on Jumalan suunnitelma. Hän tiesi, että lopulta on kaikkien ihmisten kannalta parempi nöyrästi palvella Herraa ja Hänen tarkoituksensa.

Palaamme vielä hetkeksi ajattelemaan ihmiskunnan suurinta armotekoa, Jeesuksen armotekoa:

Lyötynä, verille runneltuna, yksin ja täysin hyljättyinä. Mitä ajattelit? Miten jaksoit?

- Sielusi vaiva, kipu ja ahdistus, koko maailman painolasti harteillasi anoit anteeksiantoa lyöjillesi, - sillä he eivät tiedä..."

- Et ollut tästä maailmasta, et ajatellut parastasi vaan silmistäsi näkyi sääli, rakkaus ja lämpö, jota paha vihaa. Siksi Sinut tapettiin niin julmalla tavalla ivahuutojen kaikuessa.

Minä löin Sinua, sylkien päällesi huusin: "ristiin naulitse"! - Seurasinpa virnuillen kulkuasi kohti kuoleman kumpua. Veri tihkui kruunusi alla, minähän laitoin sen päähäsi, tuon piikkikruunun, painoin syvään ja satuttaen. Silti katsoit tuskasi alta lempeästi, et tuomiten, et inhoten. Näit kyllä saastaisen sieluni, pahuuteni ja sokeat silmäni, mutta sanoit rakastavasi

ja alentuvasi tähän, koska se olisi ainut toivoni, ainut uhri, joka voisi julistaa minullekin syyttömyyden.

Katsoin Häneen ja sanoin, "et Sinä voi! Ethän Sinä, syytön ja puhdas voisi tehdä minulle tällaista"! Hän vain katsoi lempeästi ja kosketti olkapäätäni sanoen; tätä varten olen tullut, tähän Isä on Minut kutsunut.

Näin itseni sidottuna ristipuuhun. Vieressä oli risti, jossa oli Hän, jota olin pilkannut, halveksunut, nimiteltyt.

Hän, jota en minkään arvoisena pitänyt. – Hän katsoi minuun. Pelästyin lämmintä, mutta tuskaisaa katsetta. Hänet oli revitty, ruoskittu ja pahoinpidelty. Hänet oli runneltu muodottomaksi. Verensä valui joka puolelta, veripisarat tippuivat maahan.

Hänen katsoessaan minuun, tajusin, että Hän on Jumalan valittu. Ymmärsin Hänen olevan uhri meidän syyllisten edestä. Rohkaisin itseni ja sanoin; "muista minua..!" - Jumalan Poika, ikuinen Majesteetti, Herra ja Kuningas lausui sanat, jotka huuhtelivat sieluni pyhyydellä, puhtaudella ja ihmeellisellä rauhalla: "Tänä päivänä olet oleva Minun kanssani..." - Kuinka minä, pahantekijä, sain kohdata tämän? En päässyt hyvittämään tekojani, en anteeksi pyytämään, mutta sydämeni on puhdas! Veriruskeana, hirvittävästä saastaisuutena minut tuomittiin kuolemaan, mutta nyt, vierelläni on elämän antaja! Ei tämä sovi ihmiskäsityskyvyn sisälle, ei sitten millään, mutta Kaikkivaltias Jumala teki mahdottomasta mahdollisen! Hän pelasti minut, kurjan ja syyllisen, ottaen omakseen!

Olet kanssani armoalttarilla. Hänen katseensa paljastaa syntimme, mutta näetkö nuo haavoitetut, ojennetut kädet?

– Jeesus, minun Herrani, Kuninkaani, pelasta minut! Anna kaikki syntini anteeksi. Puhdista sydämeni ja tee minut Jumalan lapseksi!

En ymmärrä kärsimyksesi syvyyttä, en tuskaa, jonka kohtasit vuokseni. Tiedän vain sen, ettei kukaan ole koskaan tehnyt puolestani mitään niin suurta ja jaloa armotekoa.

Kun tuskasi yö päättyi, taivaallinen Isä herätti Sinut valtavaan voittoon. – Kuolema oli voitettu ja pahan valta kukistettu! Nousit Jumalan voimasta ylös Isän oikealle puolelle ja mitä näenkään Sinun tekevän? – Sinä rukoilet puolestani! Sinä puolustat minua Isän edessä! – Kyyneleiden virratessa, ääni vavisten sanon; tätäkö on syvin rakkaus? – en ansaitse sitä, mutta Sinun armolahjanasi Sinä teit sen!

– Sinä ylistetty! – Ota minut omaksesi, varjele tielläsi, pidä minusta kiinni - kaipaan niin luoksesi.

**"Suuri rakkauden meri syntisille aukeni:
elon Herran pyhä veri Golgatalla virtaili.
Golgatalla, Golgatalla. Se on täytetty!
Kuule huuto Golgatalla.
Karitsalle kiitos soi" (HL184)**

Pasi Kallio (Sohjohtaja/nettityöntekijä, Seinäjoen helluntaiskr.)